

Ezek után kezdődött *Tutsek János* diavetítéses előadása. Sajnos, írásban nem lehet visszaadni azt a bensőséges hangulatot, amelyet Tutsek János előadása, képes visszaemlékezése a klubban jelenlévő hallgatóság számára teremtett. Hasonló volt az érzésünk, mint amikor a 2000. évi konferencián *Kruzsnyiczky Keller Rozália* szamosújvári visszaemlékezéseit hallgattuk.

Nem egyszerűen bemutatták, hogy ez, vagy az a ház kié volt, mikor épült, stb. Ezen előadások hallgatása során megelevenedett az idő, a múlt: az épületek, az utcák, a piac, az iskola, a templom. Úgy elevenedett meg, hogy magunk is benne voltunk. Az adott épületet nem kívülről láttuk, hanem belülről kifelé néztünk. Szinte magunk is ott ültünk a fiúiskola ebédlőjének hosszú asztala mellett, amikor vacsorára terítettek, egyik végén a lányok, a másik végén a fiúk. Együtt rúgtuk a labdát képzeletben *Diarián* atyával, aki maga is focizott, reverendában, így könnyebben elrejthette a labdát; vagy éppen együtt csúszkáltunk a Szt. Péter domb havas oldalában.

Természetesen örültünk a szép diafelvételeknek is, mert szinte minden jelentős házat láthattunk. Akik már jártak Szamosújváron, azoknak e képek az élmények felelevenítését jelentették, akik pedig még soha, azok számára az érdeklődés felkeltésére szolgáltak.

Erzsébetváros értelemszerűen már csak mint fotózás tárgya jelenhetett meg, hiszen e városban előadónk fiatal korában nem élt. Az utazás Erdélyből - Szamosújvártól - Budapesten át Bécsig tartott, ahol a Mechitarista kolostor templomának csodálatos oltárképét nézhettük utolsó felvillanásként.

Illetve mégsem. Tutsek János levezetésképpen néhány "családi" felvétellel ajándékozott meg bennünket. Bemutatott néhány csodálatos felvételt egy fecske-család életéből. A család az ablakával szemben rakott fészket, így némi türelemmel és szerencsével olyan pillanatokat tudott megörökíteni, hogy a képekre bármely természetfotós büszke lehetne.

Bevették Buda Várát!

Június 29, péntek, 10.00

A támadók - szamosújvári és gyergyószentmiklósi csapatok - megérkeznek a Viziváros felől a Budai vár keleti lejtőjéhez. Kapitányuk, *Aján Gerő* siófoki illetőségű hadvezér döntő rohamot vezényel a Halászbástya lépcsőinek bevetelére. Neki külön erőt ad, hogy a terepet régóta kikémlelte már, ugyanis a Bástya alatt járt gimnáziumba annakidején. A csapatok hősiiesen megküzdenek a 130 lépcsőfokkal és máris a Nagyboldogasszony templom tövében állnak, további rohamra készen.

Június 29, péntek, 10.15

Némi előkészületek után - amikor is a sereg GH-felelőse kifizeti a belépti díjat - következik a behatolás a templomba. Kiderül, hogy eredetileg a budai németek egyháza volt, Mária-templomnak hívták, majd 1541-től a török lefoglalta saját maga számára és 145 éven át kékre festett belsővel Szulejmán Szultán Dzsámi volt a neve. A keresztény felszabadítás után szegényesen helyreállították, míg aztán a 19. század végén *Schulek Frigyes* megnagyobbította, tornyát megmagasította, azaz kialakította a jelenlegi formát, amely igen híven utánozza a valódi, gótikus építészetet. "Mátyás templom"-nak csak a köznyelv, a megszokás becézi, de vannak külföldiek, akik mindig ezt az elnevezést hallván, néha "Szent Mátyás" templomot mondanak.

Június 29, péntek 10.45

Az Aján Gerő vezette hódító sereg újult erővel vág neki a becserkésző útnak, ezúttal délnek veszi az irányt, hogy bevegye a Palota Oroszlános udvarát.

A Tárnok utcában a csapat fényt derít a "bolt" kifejezés hadititkára, látván a híres, előreugró emeletű, boltozott iparos-kereskedőházakat.

Megszemlélik a még mindig romjaiban tátongó Sándor-palotát, amely több, mint fél évszázada híven őrzi a II. világháború pusztításának emlékeit.

Útközben, az ásatások részeken kiderül, milyen is a Várhegy szerkezete, miért olyan veszélyes hatalmas autóbusszokkal végiggurulni az utcáin.

A hódítók az Oroszlános udvar torkolatánál legyőzhetetlen ellenállásba ütköznek: az udvaron ugyanis a belügyi tisztek eskütételének főpróbája zajlik, belépni nem lehet. Kárpótolják magukat a Dunára néző Palota-terasszal, és megszemlélik Budapest panorámáját, valamint szemrevételezik a további, meghódítandó objektumokat.

Június 29, péntek, 11.45

A támadókon itt-ott a hosszú harcok fáradtsága érződik, ám, amikor kiderül, hogy a Vár északi csücskében ágyúüteget lehet elfoglalni, majd italvételezés következik, a fáradtságot legyőzik. Csupán Aján Gerő kapitány vonul vissza az autóbusz lágy ölére, miután lába nem bírja tovább a kissé erőltetett tempót.

Június 29, péntek, 12.20

A közvitéztek egyre gyakrabban teszik fel a lényegi kérdést a Bástya- azaz Tóth Árpád sétányon észak felé menetelve: messze még az ágyuk? Amint azonban a távolban felsötétlenek a Hadtörténeti Múzeum előtti lövegek, a csapatok fegyverésége nem ismer határt. Meghódítják a Bástyasétány északi szakaszát, elhagyják az utolsó budai pasa, Ali Abdurrahman síremlékét, majd döntő rohammal beveszik a Bécsi kaput. Itt ismételen a kilátásban gyönyörködnek, annál is inkább, mert a fiatalabb évjáratú harcosok a látványt ismét pihenőállásnak tekintik. Ebből az állapotból csak a (be nem hűtött) kólák ígérete zökkenti ki őket.

Június 29, péntek, 12.45

Az utolsó roham következik: a Budavári Önkormányzat szép, képekkel és szobrokkal díszes belső udvara, majd önfeláldozó tolongás a kerületi Örmény Kisebbségi Önkormányzatnak is irodául szolgáló, kétszer két méteres helyiségben, ahol elszánt katonákhoz méltóan, kímélettel nem ismerve megisszák az összes létező kólát. A Kisebbségi Önkormányzat elnöke egyfolytában töltögeti a csapatnak a nedűt, majd utána napokig borogatja saját csuklóját, de azért még kiosztja a délutáni, Nagycirkuszi előadásra szóló belépőjegyeket.

Június 29, péntek, 13.05

A fáradt, ám győztes csapat vezetői visszavonulót fújnak. Megtörténik az utolsó eligazítás az Önkormányzat üvegtetője alatt. Kiadják az utasítást a Halászbástya alatt parkoló busz megközelítésére. Így tehát búcsú következik, és rendezett sorokban megkezdődik a Budai Vártól való rugalmas elszakadás.

(Az Aján Gerő szervezésében, a Siófoki Örmény Önkormányzat, valamint Siófok Város támogatásával Magyarországon nyaraló erdélyi gyermekcsoportot a Budavári Örmény Kisebbségi Önkormányzat az idegenvezetéssel, a cirkuszjegyekkel és üdítőitalokkal támogatta, az EÖGYKE-füzetek riportere pedig - idegenvezetés közben - lejegyezte az eseményeket)

dcs

Előző számunkból kimaradt az a kedves hír,

hogy mi történt az angadzásburral Kamaraerdőn?

A budapesti XI. kerületben ugyanis nemzetiségi napot tartottak, amelyen természetesen részt vett a kerületben működő összes kisebbségi önkormányzat, így az Örmény Kisebbségi Önkormányzat, tehát az örmény gyökerűek is.